

[2] *Kubinyi András, Gerevich László, Fekete Lajos, Nagy Lajos*: A későbbi középkorban és a török hódoltság idején. Budapest története II. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1975.72. o.

[3] *Jánosy Dénes*: A Kossuth-emigráció Angliában és Amerikában 1851-1852. I. köt. Bp. 1940. 433, 436. o.

További, felhasznált források:

<http://konyvtar.ksh.hu/neda>

http://www.btm.hu/?q=ormeny_var

<http://www.oszk.hu/kiallitasok/az-ormeny-nep-az-elso-vilagaboruban-kiallitas>

<http://www.nyest.hu/renhitek/madzsar-a-fovaros>

<http://www.nyest.hu/hirek/ormenyek-es-torokok-a-19-20-szazad-fordulojan>

http://www.rubicon.hu/magyar/oldalak/ormenyorszag_egy_negyezer_eves_nep-orok_megosztottsagban/

<http://ujkor.hu/content/magyarok-kaukaszusban-interju-kranitz-peter-pallal>

<http://wangfolyo.blogspot.hu/2013/07/tavol-az-ararattol.html>

Temesváry János: A magyar-örmény nemes családok czímerlevelei. Szamosujvár, 1896.

(*Forrás: AKTAKALAND 2015. 05. 06.*)

H+ősök újra – Ázbej Kristóf, Fülöp Gábor és Olajos Ilka kiállítása

2018. március 8-án nyílt meg a Hegyvidék Galériában *Ázbej Kristóf* képzőművész, *Fülöp Gábor* szobrászművész és *Olajos Ilka* fotográfus kiállítása. Az igen népes közönség jelezte már az érdeklődés fokát a különböző művészeti ágakból kiállított alkotások iránt. Hangulatos zenei felvezetés után *Sturcz János* művészettörténész, tanácskezelő egyetemi tanár vette górcső alá és mutatta be a kiállító művészek munkásságát, alkotásait.

Részlet Sturcz János művészettörténész előadásából, kiemelve *Ázbej Kristóf*, erdélyi örmény gyökerű képzőművészünkre vonatkozó részét.

„A három kiállító életkorban, élettapasztalatban és szemléletmódban meglehetősen távol esik egymástól. Első látásra egyetlen közös vonásuk, amit a kiállítás címe is jelez, hogy műveikben szívesen nyúlnak a múlthoz, a hagyományhoz, előszeretettel használják kiindulási pontként a művészettörténet alkotásait és a történelem szimbolikus tárgyait. Ezen túlmenően legalább ennyire jellemzi őket a művészeti ágak lebegtetése, illuzórikus egymásba fordítása. Olajos Ilka fotói első pillantásra impresszionista festményeknek tűnnek,

Ázbej Kristóf komputerprintjeit számítógéppel festett digitális festményeknek tekintik, míg Fülöp Gábor szobrai is gyakran festmények inspirálják, ókori freskók alakjait fordítja három dimenzióba, felületük festői, legtöbbször színes, festett.

Valójában mindhárman az idő manipulálásával foglalkoznak, különböző történelmi korok időpontjainak összekapcsolásával, a velük folytatott dialógussal teremtik meg alkotásaik sajátos szellemi dimenzióját. Am múlttal történő párbeszédük stílusa, a kiválasztott történelmi pillanatok és

összekapcsolásuk módszere nagyon különböző.

...

Ázbej Kristóf valószínűleg hosszabb és keserűbb tapasztalatai miatt már korántsem ilyen gyengéd a történelemmel, a művészettörténettel. Ő ugyanis már nem is „appropriál”, ahogy a posztmodern alkotók, hanem Jack the Raperként felszabdalja és a mai dj-k módjára számítógépen remixeli a művészettörténet általa csodált és kiválasztott alkotásait. Elsőként olyan negatív homage-okat idéz emlékezetünkbe, mint például Robert Rauschenberg Kiradírozott de Kooning-rajza. Ám Ázbejtől távol áll mind a könynyes szemű emlékezés, mind az öncélú agresszió, ahogy a posztmodern idézetek sznobériája is. Ő ennél jóval pragmatikusabb és jó értelemben naivabb. Egész egyszerűen és természetes ösztönösséggel kihasználja azt a jelen pillanattól adódó vizuális és szellemi gazdagságot, amit a művészettörténet eddig felhalmozott alkotásai hordoznak. Ázbej Kristóf hihetetlen étvágyú mindenevő, élvezettel tobzódik a művészettörténet bőségében, szinte minden művén szinte mindegyik korszakból válogat, gátlások nélkül mindent mindennel tárít. „Píszisen” szólva demokratikusan szelektál, merthogy minden skrupulus nélkül emel ki részletet egy éppen megismert mai huszonéves munkájából és kombinálja azt a klasszikusok alkotásainak részleteivel. Befogadó készségét jelzi, hogy művein gyakran több tucat műből szelektál. Ám

éppen emiatt már szinte kérdés, hogy itt kisajátításról volna szó, hiszen a kiragadott részletek olyan aprók és olyan mértékben fedik el egymást, hogy már-már felismerhetetlenek, s a végeredmény maximálisan eltávolodik az eredeti művektől.

Ázbej valóban a „kölcsonzött” képek foltjaival fest, ilyen erővel akár ecsetet is ragadhatna. Ugyanakkor mindez csak részben igaz, hiszen az ázbeji játékos „fúziós festészet” hatásmechanizmusában jelentős szerepe van a „műveltségi” vetélkedőnek, annak az örömforrásnak, amelyet a néző a híres festmények csak félig-meddig elrejtett motívumaira rátalálva élvezhet. Műveinek másik fontos jellegzetessége, hogy vizuális és szellemi kompaktáguk ellenére mindig megőriznek bizonyos nyitottságot, befejezetlenséget. Ázbej nem tünteti el teljesen a kölcsonzött elemek közötti szakadásokat. Így nemcsak az alkotás folyamatát mutatja meg, de egy olyan művet hoz létre, amely oda-vissza mozog a folyamatos összeállítás és a szétesés határán. A hatást, mint ahogy egész alkotói metódusát először a legegyszerűbb kompozíciós képtípusban, az arcra, a személyiségre koncentrááló mellkép portréban próbálta ki. Itt pedig a szálak elvarratlanságának, az előképi részletek együttes megmutatásának pszichológiai jelentése van. A legtöbb portrén ugyanis egymásnak ellentmondó vagy éppenséggel ellentétes vonások kerülnek egymás mellé, gyakran a nemek és a karakterek is keveredni látszanak. ...”

Hegyvidék Galéria